

JACQUELINE
WILSON | ÎN TANDEM

Jacqueline Wilson s-a născut în 1945, la Bath, în Anglia. Deși e cunoscută în primul rând datorită cărților ei pentru copii, Jacqueline a scris un număr de romane polițiste și câteva piese de teatru, transmise la Radio 4; de asemenea, a ținut cursuri de scriere creativă pentru copii. Autoarea a stârnit numeroase controverse prin subiectele abordate în cărțile ei adresate copiilor: adopția, divorțul, bolile mintale etc. Una dintre cele mai de succes creații ale ei este personajul Tracy Beaker (*Povestea lui Tracy Beaker*, Editura Arthur, 2013). Pentru *În tandem* a primit Smarties Medal și Children's Book Award.

Nick Sharratt, născut la Londra, în 1962, este ilustrator și autor de cărți pentru copii. În 2006 a fost ales ca ilustrator oficial pentru Ziua Internațională a Cărții. A ilustrat aproape două sute de cărți, peste patruzeci fiind semnate de Jacqueline Wilson. A primit numeroase premii, printre care Children's Book Award, Nestle Children's Book Award, Right Start, iar în 2002 a fost pe lista scurtă pentru Medalia Kate Greenaway, pentru cartea ilustrată împreună cu Sue Heap, *Red Rockets and Rainbow Jelly*. Lucrările lui Nick Sharratt au fost expuse în Marea Britanie, Italia, Japonia și Statele Unite.

Sue Heap, născută la Hampshire, în Anglia, este autoare și ilustratoare britanică. În 1998 a primit premiul Smarties Prize Gold.

JACQUELINE
WILSON

ÎN TANDEM

Traducere din engleză de
Ecaterina Godeanu

Ruby ilustrată de
Nick Sharratt

Garnet ilustrată de
Sue Heap

CAPITOLUL 1

Suntem gemene. Eu sunt Ruby. Ea este Garnet.

Suntem identice. Foarte puțini oameni reușesc să ne deosebească. Asta doar până când începem să vorbim. Eu sunt o moară stricată. Garnet e mai tăcută.

Din cauză că nu apuc să strecor niciun cuvânt.

Avem exact aceeași înălțime și aceeași greutate. Eu mănânc un pic mai mult decât Garnet. Îmi plac dulciurile, dar și gustările sărate. Odată am mâncat treisprezece pungi de chipsuri într-o singură zi. Toate cu aromă de sare și oțet. Și pe cartofii prăjiți îmi place să pun sare și oțet. Îmi plac la nebunie cartofii prăjiți. Îi dau gata din câteva ronțăieli și apoi mai șterpelesc de la Garnet. Nu se supără.

Ba mă supăr.

Nu mă îngraș pentru că zburd tot timpul. Nu suport să stau pe loc. Garnet poate să stea ore întregi cu nasul într-o carte, dar pe mine mă apucă neastâmpărul. Amândouă alergăm foarte repede. La ultimele întreceri de la școală i-am învins pe toți, chiar și pe băieți. Am ajuns primele. De fapt, eu am ajuns prima. Garnet a ajuns a doua. Dar e de înțeles, pentru că eu sunt mai mare. Avem amândouă zece ani, dar eu sunt mai mare cu douăzeci de minute. Eu am fost bebelușul hotărât să vină mai repede pe lume. Garnet a fost a doua.

Locuim împreună cu tata și cu buni.

Deseori tata nu ne deosebește dimineața, la micul dejun, pentru că are ochii cârpiți de somn. Își soarbe cafeaua neagră în timp ce-și trage hainele pe el și apoi se grăbește să prindă trenul. Lucrează într-un birou din Londra și nu-i place deloc. E mereu obosit când se întoarce acasă. Însă

atunci reușește să ne deosebească. Seara e mai simplu. Eu sunt de obicei ciufulită și am tricoul pătat. Garnet e ca scoasă din cutie.

Așa zice buni. Buni avea o grămadă de ace prinse de reverele vestei. Trebuia să fim mereu atente când o îmbrățișam. Uneori își ținea acele între buze. Asta pe când era croitoreasă. Lucra la o mare casă de modă, unde croia și cosea toată ziua. Apoi, după...

Buni a trebuit să aibă grijă de noi și a început să facă croitorie acasă. Adică să lucreze la comandă pentru doamne foarte grase care-și doreau rochiile elegante. Pe Garnet și pe mine ne apuca mereu chicoteala când trăgeam cu ochiul și le vedeam în lenjerie.

Buni ne făcea toate hainele. *Groaznic*. Era destul de rău că buni era demodată și ne obliga să purtăm codițe

împletite. Dar din cauza hainelor eram de râsul lumii la școală, deși câteva mămici ziceau că suntem frumoase foc.

Vara purtam rochițe cu volănașe, și iarna, fuste plisate. Buni ne mai împletea și bolerouri de angora, de la care

aveam mâncărimi, și pulovere și jachete pentru vremea rece. La fel. Ca să arătăm amândouă la fel de caraghios.

Dar apoi artrita lui buni s-a înrăutățit. Întotdeauna a avut degete poznașe, un șold cam mofturos și un genunchi beteag. În curând a început să strângă din ochi când se ridica și când se așeza, iar degetele i s-au umflat și n-a mai putut lucra.

Acum nu mai poate să coasă. E păcat, pentru că îi plăcea foarte mult. Dar există și un imens avantaj. Ne putem îmbrăca cu haine de la magazin. Și pentru că buni nu poate să vină cu noi în oraș, ni le alegem singure.

Le alege Ruby.

Aleg pentru amândouă. Tricouri. Colanți. Blugi. La fel, bineînțeles. Vrem în continuare să arătăm la fel. Numai că vrem să arătăm normal.

Doar că nu suntem tocmai o familie normală ca cele din cărți. Citim multe cărți. Tata chiar exagerează. Nu se mai oprește din cumpărat, și nu cumpără doar cărți noi, ci și teancuri de volume vechi și prăfuite de la târguri de carte, licitații și anticariate. Nu mai avem loc pe rafturi. Nu mai avem loc pe podele. Avem maldăre de cărți prin toate camerele și trebuie să pășim cu grijă printre ele ca să nu stârnim un cutremur. Dacă ați fi fost vreodată atacați de cincizeci sau o sută de volume cu copertile tari, știți că acest lucru trebuie evitat cu orice preț. La etaj avem niște

cutii mari, pline de cărți pe care tata nici nu le-a sortat. Uneori trebuie să le escaladezi ca să ajungi într-un loc vital, cum ar fi toaleta.

Buni se tot plânge că or să cedeze podelele din cauza greutateii. Uneori se mai aud scârțâieli. Atunci tata începe să se simtă cu musca pe căciulă și îi dă dreptate că situația e puțin neplăcută. Și, din când în când, mai ales când suntem puțin strâmtorați, mai îndeasă în mașina noastră veche câteva cutii pline cu cărți și le vinde la anticariat. Și chiar le vinde, dar se întoarce aproape mereu cu un teanc nou, chilipiruri de nerefuzat.

Apoi buni îl cicălește din nou, iar el dă din colț în colț, dar îi trece supărarea după ce îi aduce de la anticariat un teanc

de romane de dragoste. Lui buni îi place să stea în fotoliul ei special, cu o grămadă de perne la spate, cu picioarele ei mici așezate pe un taburet, cu o cutie de bomboane de ciocolată lângă ea și cu o poveste picantă în poală. Unele sunt foarte *nerușinate*, iar când eu și Garnet încercăm să citim peste umărul ei, ne gonește zicând că o să aflăm lucruri neadecvate. Ha, ha. Le-am aflat demult.

Și tata citește cărți groase, dar nu moderne, ci clasice, de Charles Dickens sau Thomas Hardy. Noi nu pricepem mare lucru din ele, dar lui îi plac. Îi mai plac și cărțile de aventuri pentru băieți, din cele vechi, în care băieții poartă nădragi și vorbesc ca niște nătărăi: „Ce mai învârți, bătrâne?“, „Strașnică treabă!“ și „Prima-ntâi“.

Și lui Garnet îi plac cărțile vechi, ca *Micuțele doamne*, *Ce-a făcut Katy* și toate cărțile scrise de E. Nesbit. Mai citește și cărți despre gemeni. Cărți precum *Gemenele de la Sfânta Clara*. Și *Gemenele din Sweet Valley*. Le citesc și eu, pentru că se citesc ușor și repede. Dar *mie* îmi plac cel mai

mult poveștile adevărate despre celebrități. Actori și actrițe. De obicei sar peste toate chestiile plicticoase și citesc doar articolele interesante în care se vorbește despre cum apar la televizor, joacă în filme, țin prima pagină a ziarelor și sunt strălucitori și faimoși.

Și noi o să fim faimoase într-o zi. Așa că am început deja să scriu povestea noastră. E ciudat pentru că, de obicei, Garnet e cea cu talent la scris. Scrisul ei e mai îngrijit decât al meu. O pun deseori să-mi facă temele. Nu se supără.

Ba mă supăr.

Odată am cotrobăit printr-o cutie cu cărți de la etaj și la fund de tot am găsit o carte roșie, foarte groasă. Era roșie ca rubinul, avea cotorul de piele, iar pe copertă scria cu litere aurii un singur cuvânt: RAPOARTE.

Am crezut că ăsta-i titlul, dar când am deschis-o, am văzut doar pagini goale.

L-am întrebat pe tata ce s-a întâmplat cu povestea și a spus că nu era o carte propriu-zisă. Rapoartele sunt despre sume de bani. Faci o listă cu tot ce-ai cumpărat. Asta înseamnă să faci un raport de cheltuieli.

— Numai că mie nu-mi place să țin rapoarte. Mă simt vinovat când văd cât am cheltuit, a spus tata. Puteți s-o mâzgăliți voi.

Așa că am început să mâzgălesc.

Eu nu mâzgălesc.

Ba da. Te las mereu când îți vine rândul. Și nu scriu doar despre mine, scriu despre noi. E un raport despre noi. Haide, Garnet, caută în dicționar cuvântul „raport“.

Raport: Comunicare scrisă sau orală făcută de cineva în fața unei adunări, a unei autorități etc., cuprinzând o

relatare (oficială) asupra unei activități personale sau colective; textul acestei comunicări.

Da! Exact asta fac. Scriu un raport despre viețile noastre.

Acum totul e cam plictisitor, dar poate în curând o să dea norocul peste noi și ni se va împlini visul de a deveni actrițe.

Eu nu vreau să fiu actriță.

Bineînțeles că vrem să fim actrițe. Serios, Garnet, lasă glumele. (Uneori e cam prostuță și timidă. Nu crede că o să ajungem vedete de cinema, dar eu îi tot spun că avem nevoie doar de ÎNCREDERE. Acum mă tot bate la cap și zice că nu vrea să fie celebră. A luat-o razna. N-are cum să vorbească serios. Cine n-ar vrea să stea toată ziua în fața camerelor și să meargă în fiecare seară la petreceri elegante împreună cu alte staruri?)

O să locuim într-un apartament luxos, plin de flori și cutii imense de ciocolată din care să mâncăm de câte ori avem chef, și o să purtăm rochii roșii și bijuterii cu rubine, ca să ne asortăm. BINE, Garnet, tu poți purta granate*, doar că sunt mai puțin prețioase și mai puțin sclipitoare, nu-i așa?

Nu asta voiai să spui? Atunci ce vrei să spui? Bine. Acum e rândul tău. Haide. Uite. Pune-te pe treabă. Scrie tu despre tine.

Nu știu ce să scriu.

Nu sunt obișnuită să scriu despre mine. E tot timpul vorba despre noi. Dar îmi place să scriu. M-am supărat puțin când Ruby a înhățat cartea asta frumoasă și a început să mângâiească toate chestiile alea. Eu mă gândeam că am putea să scriem în ea piesele noastre de teatru. Încă de când eram mici ne jucam de-a teatrul. Ne prefăceam că suntem alți oameni și inventam povești. Uneori păreau așa de reale, încât se amestecau cu viața noastră normală. Mie încă-mi par adevărate, dar Ruby se prosteste și nu vrea să se mai joace așa cum trebuie. Nu mai vrea să repetăm piesele, vrea să inventez mereu altele noi. Nu-și dă seama cât este de greu. Și dacă începem tot timpul piese noi, cele mai bune piese vechi ajung să fie uitate. Vreau să le scriu pe ceva, ca să nu se piardă.

* Numele celor două personaje reprezintă denumirea a două pietre de culoare roșie, rubinul (ruby) și granatul (garnet). (N. red.)

Îmi place să inventez piese și nu mă deranjează să joc în ele când suntem doar noi două și ne imaginăm că e ceva real, dar nu-mi place deloc actoria adevărată.

Când eram mici, Ruby și cu mine am fost oițe în piesa despre nașterea Domnului și a fost una dintre cele mai îngrozitoare experiențe din viața mea.

Nu cea mai îngrozitoare, desigur.

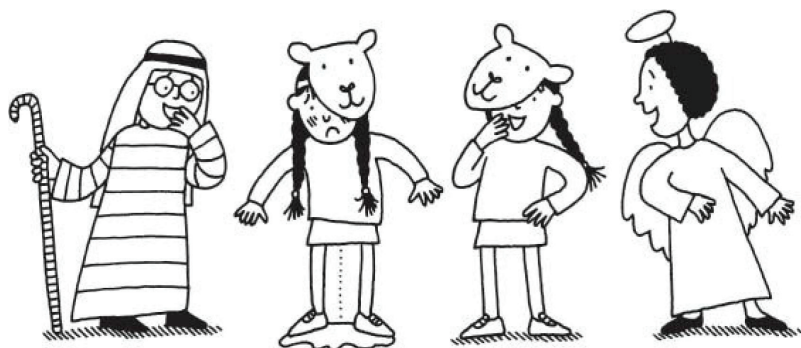
Asta a fost când

Doar n-o să te apuci să povestești toate chestiile alea triste. Nu-ți dau voie. Sunt eu, din nou. Ruby. Garnet a plecat supărată pentru că am zgâriat-o puțin când i-am luat stiloul din mână. Mai întâi i l-am cerut frumos. Acum e rândul meu. O geamănă ar trebui să știe să-și respecte rândul.

Oricum a scris numai tâmpenii. Ce rost are să scrii piesele de teatru în cărți? Piese trebuie *jucate*. Și trebuie să se facă actriță pentru că asta ne-am dorit dintotdeauna, iar în timp ce așteptăm să devenim faimoase, putem juca în reclame și putem apărea în emisiuni de televiziune. Gemenii identici sunt o mega-curiozitate.

Garnet nu poate să respingă faima doar din cauza unei experiențe neplăcute din copilărie, când a fost oiță.

A fost așa de emoționată și speriată când a trebuit să-și spună replica, încât a făcut pe ea. Pe scenă. În fața tuturor. Dar n-a *contat* prea mult. Nu știu de ce se necăjește așa de tare când aduc vorba despre asta. A fost un gest foarte nimerit, pentru că oile adevărate fac asta tot timpul. Nu se fâțâie

prin țarc cu picioarele din spate încrucișate încercând să se abțină. Fac pe unde apucă. Iar Garnet a făcut exact la fel. Și tuturor li s-a părut foarte amuzant. Numai ei, nu.

Acum trebuie să plec. Simt miros de mâncare. Budin-că Yorkshire, mmmm.

Ruby! Ești o vacă. Ai scris ce-am pățit când am fost oiță!

Uite ce e, tu ai adus vorba despre asta. Nu te mai opreai din scris.

Da, dar n-am spus ce s-a întâmplat. Era secretul meu cel mai rușinos și umilitor. Iar tu m-ai spus.

Nu te-am spus. Am scris. Iar cartea asta de rapoarte e secretă. E doar pentru noi. Putem să scriem ce vrem în ea. Toate secretele noastre.

Da, dar tu n-ai scris secretele tale. Le-ai scris pe ale mele.

Lasă fițele. Hai să mergem la masă. Mor de foame.

Buni e puțin supărată pentru că tata întârzie și din cauza asta ține mâncarea la foc mic de jumătate de oră și i s-a pleoștit budinca.

La fel ca sora geamănă a cuiva. Haide, ne cheamă buni.

Tata trebuia să se întoarcă de o grămadă de vreme. N-a pățit nimic, nu-i așa?

Sigur că nu. Te îngrijorezi ca o băbuță, Garnet. Probabil a cumpărat un raft întreg de cărți și se chinuie să le îndese în portbagaj. Știi cum e el.

Da, dar nu întârzie chiar atât de mult. Și îi place mâncarea lui buni la fel de mult ca și nouă. Dacă a avut un accident?

Garnet, mai taci din gură. Venim, buni.